

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **K. B.**, zast. JUDr. Davidem Černým, advokátem, se sídlem Vinohradská 343/6 Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, ze dne 14. 2. 2006, č. j. 59 Az 43/2005 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2005, č. j. OAM-328/VL-07-08-2005, žalovaný zamítl žádost žalobkyně (dále též „stěžovatelky“) o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem ze dne 11. 1. 2006.

Rozsudek stěžovatelka napadla kasační stížností. Uvedla, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda její problémy lze považovat za pronásledování z důvodů rasy, náboženství nebo politického přesvědčení, přestože stěžovatelka uvedla, že v Kyrgyzstánu byla jako žena (vzhledem k vlivu islámského náboženství) nucena za přihlížení místních úřadů strpět zacházení, kdy byla v pozici majetku mužů, kteří s ní v podstatě obchodovali. Konstatovala, že krajský soud se, stejně jako správní orgán, nezabýval postavením ženy v Kyrgyzstánu ve vztahu ke konkrétní situaci stěžovatelky a skutečnosti, zda v jejím případě nedošlo k pronásledování z důvodu pohlaví, které by mělo být postaveno na roveň např. pronásledování z důvodu rasy či náboženství.

Z těchto důvodů navrhla rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Stěžovatelka zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke stížním důvodům, které žalobce neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl; k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49 (publ. pod č. 419/2004 Sb. NSS), dále též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 1 Azs 9/2003 - 33, www.nssoud.cz. V souzené věci pak stěžovatelka rozšířila důvody kasační stížnosti nad rámec bodů žalobních, pokud tvrdí,

že byla v Kyrgyzstánu za přihlížení místních orgánů pronásledována z důvodu pohlaví a byla v pozici majetku mužů, kteří s ní v podstatě obchodovali. Všechny tyto skutečnosti jí byly známy již v době podání žaloby a nic jí nebránilo je uplatnit. Nad rámec nosných důvodů tohoto rozhodnutí navíc Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto skutečnosti neuváděla ani v průběhu správního řízení. Uvedenými námitkami se proto Nejvyšší správní soud nemohl dále zabývat.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

V souvislosti s tvrzením stěžovatelky, že se krajský soud nezabýval otázkou, zda v jejím případě nedošlo k pronásledování z důvodu pohlaví, zdejší soud uvádí následující: K podmínkám přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu stran jeho důvodů se Nejvyšší správní soud vyjadřoval ve vícero rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS (tam viz i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaném pod č. 787/2006 Sb. NSS. Ve světle této judikatury lze již *prima facie* konstatovat, že rozhodnutí krajského soudu je přezkoumatelné.

Námitka, že stěžovateli nebylo prokázáno, že žádost o udělení azylu podal účelově s cílem se vyhnout hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny, je namítána nepřipustně. Důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikováno pod č. 685/2005 Sb. NSS). Je nepochybné, že dané námitky mohl uplatnit již v žalobě, neboť se týkají již provedeného správního řízení.

K námitce stěžovatele ohledně posouzení jeho ekonomických potíží Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji bohatou judikaturu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43; dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2003, č. j. 4 Azs 24/2003 - 68; dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65; vše dostupné na www.nssoud.cz). Podle této konstantní judikatury ekonomické potíže nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

K nesprávné aplikaci § 91 zákona o azylu Nejvyšší správní soud připomíná, že podle jeho konstantní judikatury správní orgán není povinen rozhodnout o překážce vycestování, jestliže žádost o azyl byla zamítnuta podle § 16 zákona o azylu, což je případ stěžovatele (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, dostupný na www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto

okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Advokátu stěžovatele, ustanovenému usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 4. 2006, č. j. 59 Az 9/2005 - 39, přiznal Nejvyšší správní soud odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti, a sice 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), a na to navázaný paušál 2x 75 Kč podle § 13 odst. 3 AT, jakož i 19 % DPH ve výši 408,50 Kč. Celkem tedy advokátu stěžovatele přísluší 2558,50 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu